

שנאמר¹ והועד בבעליו והמית –

As it is written; ‘and his owner was warned and the ox killed’

Overview

taught in a ברייתא that if the owner was מפקיר or מקדיש the ox after it gored (and killed a person) the שור is פטור ממיתה (and the owner is פטור). The גמרא initially explains that there is a requirement that the status of the ownership of the שור must be the same from the time that it killed till the time of העמדה בדין. This is derived from the פסוק of והמית איש והועד בבעליו והמית איש (which is indicated by the word בעלים by מיתה) and by העמדה בדין (which is seemingly indicated by the word והועד³). However תוספות rejects this interpretation.

נראה דלאו מוהועד קדריש –

It seems that we do not infer this requirement (that it is necessary that the והועד are שוין מיתה והעמדה בדין).

דהאי והועד לא איירי בעדות שעושין לסקלו כי אם לייעדו –

For this word והועד is not referring to the testimony that is required to stone the ox⁴; but rather it is referring to the testimony that is required to make the ox a מועד⁵. How can we therefore interpret this פסוק to teach us that the מיתה (which is indicated by the word והמית) and the העמדה בדין (which is not indicated by the word והועד) have to be שוין?!

אלא מסיפא⁶ דקרא קדריש דכתיב והשור יסקל –

Rather we derive this rule from the end of the פסוק where it is written; ‘and the ox shall be stoned’. We derive that עד שתיא מיתה והעמדה בדין שוין from the juxtaposition of the words 'המית' [בבעליו] (which refers to the מיתה [the killing of the שור]) and 'השור יסקל' (which refers to the העמדה בדין) that in both instances we require the same 'בעליו'.⁷

proves that the גמרא's intention initially was to derive it from 'השור יסקל':

וכן משמע לישנא דפריך⁸ והא השור יסקל בגמר דין הוא דכתיב:

¹ ואם שור נגח הוא מתמול שלשום והועד בבעליו ולא ישמרנו והמית. The פסוק reads as follows: שמות [משפטים] כא,כט. איש או אשה השור יסקל וגם בעליו יומת

² See תם or a ח"י ר"נ אות תפט בד"ה ובעיקר סוכ"ד אות מה ואילך. עי"ש, etc. מועד.

³ See רש"י מד, ב ד"ה והועד, who seemingly follows this view. See the marginal commentary there.

⁴ These are the עדים who saw the ox gore and kill the fourth time (after it was previously established that he is a מועד).

⁵ These refer to the עדים that testify that the ox gored the initial three times so he becomes a מועד.

⁶ This is (perhaps) what the גמרא is referring to.

⁷ The word בבעליו refers to 'המית' and 'השור יסקל' (the same בעליו [see 'Thinking it over']); see שטמ"ק.

⁸ If we were not yet aware of the לימוד of 'השור יסקל', the question would have been phrased slightly different; i.e. וכיו"ב, ופשוט.

And the expression of the subsequent question **also indicates** that the גמרא was referring to 'והשור יסקל' initially; **for** the גמרא **asks**; why do you limit the rule of שוין to מיתה and העמדה בדין (only), **'but the words of השור יסקל are written concerning the דיין גמר'?!'** This indicates that we were aware of the לימוד from השור יסקל, which is why it was puzzling that the לימוד should be limited to (merely) העמדה בדין.

Summary

We derive the rule that עד שתהא מיתה והעמדה בדין כאחד from the words 'בבעליו' [והמית'] and 'והשור יסקל'.

Thinking it over

What would be the דין if the בעלים sold the שור after the נגיחה, but before the העמדה בדין?⁹

---

⁹ See סוכ"ד אות מג-ד and תוספות רבינו פרץ.